Оповідання

Оксана Сенатович, оповідання для дітей, Дмитрик визбирує літериМати міряла Дмитрикові ногу. Приклала шнурочок вздовж босої ноги, де закінчувався найбільший палець, зав'язала вузлик. Івасик, братик Дмитриків, теж визувся, чекав, що і йому зніматимуть мірку. Але ні. Шнурочка не вистачило, та й в школу цього року він ще не піде. Нових черевиків не куплять йому.

Мама поїхала до міста, а хлопці подалися на луг. Іваси-кові здавалося, що він вершник, бо зробив собі коня з тички. Дмитрик попереду біг, бо справжнього коня не мав, а на іграшкових вже не їздив.

На лузі зійшлися три верби погомоніти поміж собою. Побачили хлопців і почали кликати їх. Хлопці й чекали цього. Підбігли, чемно вклонилися. Івасик пустив коня пастися в траву, дивиться найстаршій вербі в очі. А верба питається в нього:

— Івасику, ти хочеш ходити до школи?

— Дуже хочу, але кажуть, що я замалий. Ось Дмитрик восени піде до школи, і йому сьогодні мама нові черевики привезе.

Верби похилили голови в Дмитриків бік, а він хвалиться, що читати вже вміє.

— Читати вмієш? А прочитай-но нам, шо ось на небі написано.

Написано на небі? Хіба небо книжка, що читати його можна? Дмитрик задер голову, нічого не бачить, що можна було б прочитати.

— Там тільки сонце і три хмарки,— каже він.

— О, лічити вмієш! Але ми просили тебе читати.

— Сонце подібне до літери "О", а он та хмарка — "Л", тільки трохи розлізлася, ніби хто на неї водою бризнув.

Верби не читали книжок, не знали ні "О", ні "Л". Але небо говорило з вербами так, як книжка говорить з тими, хто читає ЇЇ. Сонце світило вже по-осінньому, говорило, що за літо втомилося і тому тепер лягатиме раніше спати. Хмар в небі — небагато. Не туляться одна до одної, бо небо за літо нагрілося, і їм поки що не холодно.

Верби розповіли хлопцям про сонце, про хмари і про осінній ліс, який мріє вдалині. Кожну осінь здається вербам, що ліс хоче кудись вирушати, бо з зеленого робиться синім, а з синього жовтим. Заспокоюється тільки тоді, коли зима покладе на нього свою білу долоню.

— Хіба книжки вам про це не розповідали? — запитали верби.

— Книжок ми ще не вміємо читати,— заступився Івасик за братика.— Дмитрик в букварі тільки почав складати літери.

— Складати літери? Як це складати? Так, як сіно складають в стоги?

Дмитрик осмілів. Розказав, як одну літеру до другої прикладає. З трьох літер уже може вийти слово.

— Ось слово ЛІС, перша літера "Л" — як та хмарка. Друга,— Дмитрик кинув очима довкола і зупинився на тичці,— друга "І", як цей кінь. А третя, як ваш зігнутий стовбур, вербо,— це "С". А разом буде ЛІС.

Дивувалися усі. Дмитрик дуже зрадів, що так гарно пояснив вербам. Івасик збентежено оглядав свого коня.

— Маленьке "і" має крапку зверху,— додав Дмитрик,— еле ж твій кінь теж не дуже подібний до справжнього.

Як дивувалися верби, то, навіть побачивши це, переповісти неможливо. Так написано в книжці? Ану покажи нам ту книжку!!! — хотіли попросити верби, але з дива оніміли.

— Івасику, дай я трохи поїжджу на твоєму коні,— попросив Дмитрик, — і підемо додому, напевне, вже черевики є.

— Вже є,— підтакнув Івасик, нарешті зрозумівши, що він, поки стане школярем, може і Дмитрикові черевики дохо-джувати. А братові до школи потрібні обов'язково нові. Щоб навчитися читати, треба добре набігатись. "О" є на небі, "С" на лузі, а "Н", як показував недавно Дмитрик, сидить на перелазі. Поки Дмитрик визбирає їх, поки в буквар поскладає!

Дмитрик піде в школу, а Івасик буде мамі допомагати льон тіпати. Візьме горсточку льону і попросить висукати шнурочок. На друге літо поміряє йому мама ніжку і поїде по нові черевики.

і вслід за Дмитриком побіжить Івасик визбирувати літери.